

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 46. Monasteria in Galliis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum VI. ex Genere Regum Francorum Sanctis
A. C. 535. accensetur.

§. XLVI.

Monasteria in Galliis.

Greg. vit.
PP. c. 5.

Jam illa ætate in Galliis florebant plurima Monasteria, & Sancti Anachoretæ, ex quibus, ne longus sim, tantum celeberrimos memorabo. Civitas S. Porciani in finibus Arvernix & Agri Borbonensis posita originem suam debet cuidam Monasterio, ad quod Porcianus barbari Domini mancipium sæpe confugiebat, ut se furentis Heri crudelitati eriperet. Tandem in eodem susceptus & ob vitæ merita Abbas electus est. Cum Viri Virtutes & Miracula eidem apud Regem Francorum Theodoricum in Arvernia anno 525. bellum gerentem Venerationem peperissent, Rex ipsius precibus multis captivis libertatem reddidit. Ecclesia S. Porciani Memoriam honorat 24. Nov. sed ipsius Abbatia annis abhinc octingentis in Prioratum Benedictinorum, Abbatix Turnensi subjectum, redacta est. Monasterium quoque Combrundense in Arvernia in Prioratum Abbatix Menatensis in eadem Provincia mutatum.

Mart. Rom.
 24. Nov.

Hæc Abbatia jam Clodoveo regnante fundata Magnorum Sanctorum, atque inter alios SS. Calasii & Aviti Seminarium

rium fuerat. Cum deinde Disciplina languor irrepsisset, eam S. Brachus seu Brachion reformavit. Is in Sæculo Sigivaldo Arvernix Comiti famulabatur, qui dum apros in venatione insectabatur, ipse utebatur opera. Cum aliquando aprum persequitur, ille refugium quaesivit prope cellulam cujusdam Sancti Eremicolæ, in illa Sylva degentis, cui nomen Æmilianus. Vir hic sanctus Brachioni persuasit, ut se totum Deo dedere statueret; qui mortuo postea Domino suo, ad ipsum se contulit. Æmiliano fatis functo successit Brachion in ejus Cella, quæ interim in Monasterium excreverat. Id Brachion Ranichildis Sigivaldi filix munificentia adjutus iterum auxit, & deinde in Regionem Turonensem profectus, duo ibi fundavit Monasteria, quibus Abbates præfecit. In Arverniam reversus Abbas Menatensis esse jubetur, ut Disciplina vigorem reduceret, ibique anno 576. diem clausit.

Sæculum VI.
A. C. 535.
Greg. vit.
PP. c. 12.

Brachion
Abbas.

Abbatiam Cellensem in Agro Bituricensi S. Eustius opibus Childeberti Regis suffultus fundavit. Is quondam a Parentibus Abbati Patriciensi venumdatus, ab ipso Monachi habitum accepit, & postea Presbyter ordinatus est. Deinde in solitudinem prope Carum fluvium secessit. Rex Childebertus anno 531. illuc transiens in Hispaniam moturus

Vit. ap.
Lab. Bibl.
nov. to. 2.
p. 371.
vit. Coint.
an. 531.

Sæculum VI. Sancto Viro quinquaginta Solidos obtulit, qui respondit: *imo satius erit, si hoc*

aurum aliis dederis, qui illud pauperibus

elargiri possint. Mibi sufficit, veniam a

Deo pro peccatis meis deprecari. Ceterum

Regi Victoriam vaticinatus est, & prosperum

profectionis eventum. Rex, pecuniis inter

pauperes sparsis, votum edidit, in hoc loco se extructurum

Ecclēsiā, in qua S. Senis corpus quiesceret, & quod vovit, implevit. Abbatiam

Celensem hodie Fulienses obtinent.

Boll. 28.

Jan. Act.

SS. Ben. to.

i. pag. 693.

Greg. Conf.

c. 87. Coint.

an. 539. n. 18.

Greg. Conf.

c. 42.

In Burgundia jam tunc celebrabatur

Abbatia Reomaensis fundata a S. Joanne

Presbytero, a quo deinde Nomen accepit.

Natus is erat in eadem Regione & Territorio

Lingonensi Patre Hilario Senatore, cujus virtutes Gregorius Turonensis

laudat. Necdum vicenario major relicta Cognatione sua in Cellulam

manibus suis constructam se recepit. Tunc longius recessit, & habitavit in Solitudine

Tornedorensi, ubi primum Discipulos duos, & deinde plures habuit, fundavitque

Monasterium, quod ut melius informaret, celeberrima Gallię Monasteria in-

visit, & laudabiles consuetudines annotavit. Rursus abdicato Regimine, & relicto

Monasterio, cum duobus Discipulis in Monasterium Lerinense se abdidit, annosque ferme octodecim ibi latuit; postea autem cognitus, & a S. Gregorio Episcopo

copo Lingonensi revocatus est. Tum Sæculum VI.
 Congregationem suam ipso absente in A. C. 535.
 teporem lapsam reformavit, & S. Ma- Abbatia
 carii Ægyptii Regulam induxit. Præpri- fundata.
 mis a labore manuum non cessandum esse
 inculcabat, quo humilitas & animi pu-
 ritas conservarentur. Sæculares in Ora-
 torium Monasterii non admittebat, non
 nunquam tamen Verbum Dei populo
 prædicabat. Vitam protraxit usque ad
 annum centesimum vigesimum octavum,
 & circa annum 540. obiit. Abbatia ipsius Mart. Rom.
 sub nomine Monasterii S. Joannis nota est. 28. Jan.
 Ecclesia ejus Festum 28. Jan. celebrat.

Joannis Discipulus fuit S. Sequanus,
 cujus virtutes tam cito enituere, ut an- Greg. Conf.
 no decimo quinto Diaconus, & vigesimo c. 88. Act.
 Presbyter ordinaretur. Postquam vitæ SS. Ben. to.
 Monasticæ Regulas apud S. Joannem Reo- I. p. 263.
 maensem satis didicisset, in Solitudinem
 ejusdem Diocæsis Lingonensis prope fon-
 tes Sequanæ recessit, ubi Auctor extitit
 Monasterii Segustrensis, quod posteriore
 tempore a Fundatore suo Nomen accepit.
 Multis editis Miraculis Senex obiit Martyr. R.
 circa annum 580. Ecclesia eum decima 19. Sept.
 nona Sept. honorat.

In illa Galliarum Parte, quæ tunc
 Neustria dicebatur, duo celebres Mona-
 steriorum Fundatores S. Marculus, &
 Ebrulfus florebant, ambo in Territorio
 Bajocensi nati. S. Marculus Sancto Pos- Bol. I. Maji.
 sessori to. 12. p. 70.

Sæculum VI. Sessori Episcopo Constantino S. Lautonis
A.C. 535. Antecessori instituendum se tradidit, qui

Act. Ben. to.
I. p. 128.

Clericis adscriptum, & Presbyterum ordinatum misit, ut in sua Diœcesi Evangelium prædicaret. Marculus Fundum Nantoliensem in Ditione Constantinensi situm a Rege Childeberto obtinuit, & in eo Monasterium condidit. Pluribus aliis Monasteriis fundatis circa annum 558. e vivis abiit. S. Ebrulfus juvenis inter Aulicos Regi serviebat, ob oris facundiam

Act. Ben. p. magni æstimatus. Uxorem habebat, sed
354. *Sue. 29.* elapso non multo tempore divisi sunt.
Dec.

Illa prior Monasterium Virginum ingressa est, & ipse Bonis suis in egenos dispersis in quoddam Monasterium se recepit; cumque ibi ipso Judice fratres plus justo ejusdem virtutes venerarentur, ut honorem fugeret, cum tribus Monachis in Sylvam, quæ tunc Uticum, hodie *Ouche*, dicitur in Diœcesi Lexoviensi, abscessit. In illa solitudine aliquot latronibus ad frugem reductis, cum ipsius fama magnum Discipulorum numerum attraheret, fundavit Abbatiam, quæ diu a Sylva, quam incoluerat, dicta, hodie S. Ebrulfi Nomen gerit. S. Ebrulfus quædam patravit Miracula, atque etiam duos mortuos excitasse fertur. Obit anno 596. & ab

Mart. Rom. Ecclesia 29. Dec. colitur. Hic Sanctus
29. *Dec.* Ebrulfus cum alio æque S. Ebrulfo Abba-
Act. Ben. p. te, qui eodem ferme tempore prope Bel-
366. lovacum

lovacum degebat, non est confundendus. Sæculum VI.
A. C. 535.

§. XLVII.

Joannis II. obitus. Agapitus Papa.

Joanni Mercurio Papæ 26. April. anno 535. postquam sedisset annis tribus & quatuor Mensibus, ad Cælum translato, successit Agapitus Archidiaconus Gordiani Presbyteri Filius, qui quarta Maji ordinatus ferme anno uno Sedem obtinuit. Sub Pontificatus sui Auspicia in medio Ecclesiæ Anathematizationis Libellis, quos Bonifacius Papa ab Episcopis & Presbyteris contra Dioscorum æmulum suum extorserat, publice comburi jussis, Ecclesiam ab invidiosa rei memoria liberavit. Contumeliosus Episcopus Rejenis, quamvis causa ipsius ex Mandato Joannis Papæ ab Episcopis Galliæ fuisset judicata, nihilominus ab eorum Sententiâ ad Sanctam Sedem sibi appellandum esse existimavit. Hinc Agapitus Papa ad S. Cæsarium Arelatensem scripsit in hunc modum: *Judices delegabimus, ut ea, quæ in Causa Contumeliosi egistis, examinent. Quamvis vero ei licentiam ad Ecclesiam suam redeundi dederitis, tamen suspensus sit, donec feratur Sententiâ. Solum Bona ipsius propria ei redantur, & unde congrue sustentetur. Interim de Bonis Ecclesiæ nihil valeat decernere,*

*Sup. §. 25.
Lib. Pont.*

Sup. §. 40.

Ep. 7.